

N. Rasmussen: Jeg antager dog, at den høitærede Formand vil tillade mig at drage min Slutning af, hvad der passerer. Jeg forlanger jo ikke, at nogen Anden skal drage den samme Slutning; det er jo kun min egen Mening, jeg har udtalt.

Formanden: Ja, ganske vist, men det maa ikke passere som Landstingets Mening.

J. Andersen: Jeg er i det samme Tilfælde som den ærede sidste Taler, at jeg slet ikke kan see, hvad der vil vindes ved at vedtage den Deel af Mindretallets Dagsorden, som endnu foreligger. Jeg kunde være tilbøielig til at stemme for den, hvis den høitagtede Indenrigsminister tydeligt vilde udtale, at han selv vilde fremkomme med et Lovforslag, støttet paa Regjeringens Program. Naar jeg siger dette, er det selvfølgelig ikke min Mening, at han skulde komme med et saadant nu i disse Dage. Forfaavidt den høitærede Minister har udtalt, at der ikke har yttret sig nogen Tilbøielighed til at gaae ind paa Regjeringens Program, saa maa jeg sige, at jeg dog virkelig ikke seer, at der godt kan være Tale derom, før det foreligger i Lovform, affattet Paragraph for Paragraph. Hvis den høitagtede Minister ikke vil udtale, at det er Regjeringens Hensigt, om ikke lang Tid at komme med et Lovforslag overeensstemmende med dens Program, saa kan jeg derimod ikke stemme for den tilbagestaaende Deel af Dagsordenen, hvor gjerne jeg end ellers vilde, da jeg, efter den Stemning, som jeg har erfaret, at der er tilstede, ikke seer, at det i Realiteten vilde føre til Noget.

Formanden: Den 6te Landstingsmand for 1ste Kredt har Ordet.

Bloug: Jeg frasjalder Ordet.

Formanden: Jeg skal da give den ærede Ordfører, som har forlangt Ordet for i Korthed at afslutte Forhandlingen, Ordet.

Ordføreren: Naar jeg har begjært Ordet, da er det, fordi jeg anseer det for nød-

vendigt, at afgive en Erklæring om, hvorledes jeg opfatter det, at man stemmer for den nu tilbagestaaende Deel af Mindretallets Dagsorden. Til denne Erklæring skal jeg udelukkende indskrænke mig, idet jeg, hvormeget Fristelse der end iøvrigt i mange Henseender kunde være dertil, ikke nu nærmere skal gaae ind paa den Different, der er mellem min ærede Nabo (Lehmann) og mig. Den Grundsatning, at enhver Lov til Syvende og Sidst hviler paa Moralen, kan jeg ganske vist heller ikke have nogen som helst Tvivl om, men det kommer an paa dens Application, og Applicationerne ere jo i de enkelte Tilfælde mangfoldige. Hvad jeg vil tillade mig at erklære, og hvad der er nødvendigt at erklære i Anledning af de Ytringer, der ere faldne, det er, at, naar jeg stemmer for den nu kun foreliggende Deel af Mindretallets Dagsorden, da fastholder jeg vel de tidligere af Landstinget afgivne Erklæringer i den Henseende, at Lovgivningsmagten er berettiget til at paabyde Fæstes Overgang til Selveie. Forfaavidt slutter jeg mig altsaa til Landstingets tidligere Udtalelser, men jeg slutter mig derimod naturligvis ikke derved til de andre, i nærværende Dagsorden ikke nævnte Udtalelser, som Landstinget i sin Tid ved forskellige Leiligheder maatte have sat i Forbindelse dermed, og navnlig da, ifølge Mit, hvad jeg tidligere har yttret, ikke til de andre Udtalelser, der maatte være indeholdte i Dagsordenen af 1856, hvilke man selvfølgelig ingenlunde vil kunne siges at have fastholdt, fordi man stemmer for nærværende Dagsorden.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Forslag af Lehmann til følgende Dagsorden:

Idet Landstinget fastholder, at Lovgivningsmagten er berettiget til at paabyde Fæstes Overgang til Selveie, og at Forslaget til en saadan Lov helst bør udgaae fra Regjeringen, gaar det over til næste Sag paa Dagsordenen.

Dette Forslag blev ved et paa Begjæring af P. Hansen, Håse, Poulsen, N. Rasmussen, Simonsen, Sjøtte, N. Pedersen, Foged, N.